

IN MEMORIAM

Joan Grau

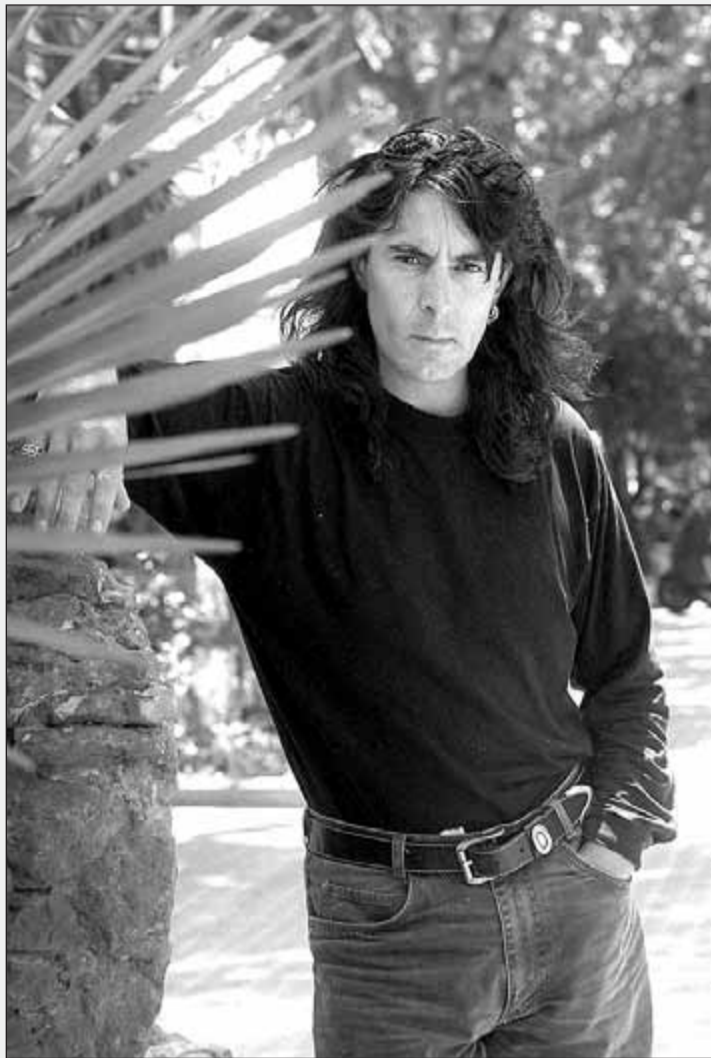
Fundador de Sèmola Teatre (1959-2005)

REDACCIÓ

Joan Grau, creador i director de Sèmola Teatre, sortia d'una de les últimes sessions d'assaig de la seva nova creació, *Enlloc com a casa*, quan va patir un accident de moto. Era dilluns a la nit i la moto que conduïa el director, de només 46 anys, va sortir de la carretera. De seguida va ser ingressat a l'Hospital General de Vic, des d'on, a causa de la gravetat del seu estat de salut, el van traslladar a l'Hospital Clínic de Barcelona en estat de coma. Poc després, dimarts al vespre, moria d'un infart cerebral. La companyia estava ultimant el seu darrer espectacle al centre cultural Costa i Font de Taradell, on dissabte tenia previst fer una preestrena de l'obra que s'havia d'estrenar aquest mes al Festival Eclat d'Aurillac, a França.

Enlloc com a casa va ser creat i dirigit per Joan Grau, i comptava amb la direcció tècnica de Fina Solà, creadora de la companyia juntament amb Grau i Carles Pujol. El nou projecte, un espectacle de carrer, de gran format i amb una escenografia espectacular, com era característic de Sèmola Teatre, suposava un retorn als inicis de la companyia. Després de superar diferents obstacles, com la tempesta de vent que es va endur la cúpula d'assaig a la masia del grup, a Gurb, o l'incendi que va cremar, ara fa un any, la casa on vivia Joan Grau, la companyia es torna a plantejar el seu futur, amb una obra pendent d'estrena.

Sèmola Teatre va ser fundada l'any 1978, a Vic, per Joan Grau, Carles Pujol i Fina Solà. Durant la seva primera etapa

El creador i director de Sèmola Teatre, Joan Grau

XAVIER GARRION

van realitzar espectacles a l'aire lliure i en carpes, sota el nom Circ Sèmola. Malgrat que aquesta línia els va proporcionar una gran popularitat, no

va ser fins al 1988 quan, amb l'espectacle *In concert*, van fer el salt als grans teatres. Després van venir *Híbrid* (1992), *Esperanto* (1997), *¿Bailamos?*

(2000) i, la més recent, *Centvinticinco* (2003) amb les quals es van obrir pas a l'estranger amb gires per Europa, Amèrica del Sud i Austràlia.

Una de les companyies catalanes més internacionals, la seva estètica innovadora, poètica, de vegades agressiva, però també sensible eren indissociables de la marcada personalitat del seu director, Joan Grau. Aquest va saber crear un llenguatge escènic surrealista i expressiōnista amb el qual s'esforçava per exaltar la vida des de la intimitat de l'home. Sense història ni text, el teatre de Grau recreava un univers plàstic i escultòric a través del contrast i l'encadenament d'imatges. Des de la relació entre violència i sensualitat, entre crueltat o bellesa, els espectacles de Sèmola Teatre tracten amb humor tot allò que sembla patètic.

Enlloc com a casa, l'espectacle que va estar preparant fins al dia abans de morir, reunia tots aquests elements de l'univers creatiu del director. Després de la seva participació al Fòrum amb el muntatge *Somnis en unes nits d'estiu*, el director va voler tornar a la càrrega amb un espectacle reivindicatiu i molt influenciat pel context social. A partir del popular "No a la guerra", Joan Grau es va interrogar sobre les altres situacions en què s'hauria de dir no. D'aquesta manera, el nou espectacle es va construir a partir d'un seguit de situacions conflictives provocades pels llogaters d'un bloc de pisos situat en una plaça qualsevol, en què, des del riure, sorgia la denúncia.

El govern rus diu que no té diners per a les obres del Bolxoi

Redacció
MOSCOU

El ministeri de Finances rus va declarar ahir que l'Estat no té prou capital per poder fer front a les despeses de reconstrucció del Teatre Bolxoi de Moscou, que ascendeixen a un total de 713 milions d'euros. El govern ha anunciat que estudiarà projectes paral·lels per abaixar els costos de les obres, però la direcció de l'emblemàtic coliseu ja ha dit que no acceptarà cap pressupost que no s'ajusti a les necessitats que té el Bolxoi, que de moment té les portes tancades. A més, la proposta del teatre d'obtenir capital privat per a les obres ha estat completament rebutjada per les autoritats russes. El 1990 es va planejar el projecte per reformar el Bolxoi a causa del mal estat de l'edifici. Parets i fonaments suposen un perill per les condicions en què estan i és per això que tant la direcció del teatre com la UNESCO insisteixen en la urgència de les obres de reconstrucció.

La pluja obliga a ajornar l'espectacle d'Àngel Corella

Redacció
SANT FELIU DE GUÍXOLS

La pluja de dimarts va provocar que l'actuació del ballari Àngel Corella al Festival de la Porta Ferrada fos cancel·lada. L'organització va decidir suspendre'l perquè les condicions meteorològiques feien perillar l'espectacle. L'actuació s'ha ajornat per al dia 18 d'agost a la mateixa hora i per a aquesta nova data valdran les mateixes entrades. En cas que no s'hi pugui assistir, la direcció ha previst la devolució del preu de les entrades, ja sigui a través de la taquilla o a través de Servicaixa.

La Fira de Tàrraga acollirà una trobada de gestors culturals

Redacció
TÀRREGA

La Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga acollirà *Darrere de les escenes*, un cita anual que agrupa una cinquantena de gestors culturals europeus. La cita l'organitza l'Associació Europea de Festivals Internacionals i Esdeveniments per reforçar les relacions dins el sector, i tindrà lloc a Tàrraga entre el 6 i el 8 de setembre.

TEATRE

'El viejo y el mar'

Carta blanca a la imaginació

Francesc Massip

'EL VIEJO Y EL MAR' D'Ernest Hemingway. VERSIÓ DRAMÀTICA I DIRECCIÓ: Mariano Anós. INTÈRPRETS: Pedro Rebollo, Javier Aranda. ESPAI ESCÈNIC: M. Anós i Pepe Melero. MÚSICA: José Luis Romeo. VERSUS TEATRE, FINS AL 14 D'AGOST.

Si busqueu una vetllada refrescant enmig la canícula estival, no dubteu a fer una visita al Versus Teatre, on el cicle *La torna del Grec* es tanca amb un altre bombonet: *El viejo y el mar*. Mariano Anós, cofundador de la companyia aragonesa Teatro de La Ribera, que fa anys ens va enlluernar a Sitges, no només duu a terme una admirable versió escènica de la cèlebre novel·la curta d'Ernest Hemingway, sinó que s'atreveix a fer-ho en decasíl·labs. Versos blancs que flueixen com a perles en els diàlegs que es teixeixen entre el protagonista, el vell mariner cubà abocat a la recerca del peix de la seva vida, i el jove pescador que l'ha triat com a mestre.

És cert que hi va haver una notable versió cinematogràfica de John Sturges amb Spencer Tracy com a vell pescador (*El vell i el*

mar, 1958), però l'adaptació teatral d'Anós té l'encant de la paraula poètica que llisca a bon ritme i té la virtut de captar el més essencial del relat amb una singular intensitat. Hemingway no havia escrit per a l'escena més que una única peça teatral, *La quinta columna* (1938), on denunciava, en el fragor de la guerra espanyola, els *nacionales* madrilenys que hostilitzaven des de dintre els defensors de la capital de la República assetjada pels rebels feixistes. Tanmateix, la veritat de les seves històries i la seva capacitat de reflectir la vivesa dels fets, sovint inspirats en personatges i esdeveniments reals, faciliten l'eficàcia de la concreció escènica.

A més a més, Mariano Anós s'ha fet càrrec de la direcció de l'espectacle, un muntatge àgil, d'una durada que no arriba a una hora, i molt ben encarat en la seva simplicitat de mitjans. Així és capaç d'evocar l'oceà amb un cubell d'aigua on clapoteja la mà del pescador; un estol de gavines es representen amb paperets que s'enlairen amb un ventilador que després bufarà sota un tros de tela roja per indicar la sang de l'enorme peix que el vell mariner ha aconseguit capturar; un ocell marí és visualitzat amb la vibració d'un paper disposat al capdamunt d'una canya; el fort vent es concreta en molinets de colors que roden a l'unison; l'escuma de les onades és un gran plàstic, mentre que la barqueta que condueix el pescador en el seu llarg períple a la captura de la presa és una sòbria estructura de fusta que al final es converteix en l'enorme espinada del peix que en el transport han devorat els taurons. Recursos tots ells molt senzills i alhora molt eficaços vivificats per un tàndem d'actors que sostenen el relat amb resolució i energia, una interpretació minuciosa i precisa que dona carta blanca a la imaginació dels espectadors.